

SZÍNVÁZLAT EGY RENDHAGYÓ KÖNYVRŐL

IMRE ŠAFRANJ: *Na tragu.*
Osvit, Szabadka, 1971.

Már rég megbeszéltük: emberszabású alkotók vagyunk, s egy közös őstől: François Villontól származunk.

Ebben a kötetben csavargások, színtiszta líra, tragikum, barbár derű fonódik össze.

Farkas — Nagypáti — Vinkler tñiptichon... Tóth Jóska bácskai agyagból gyúrt torzója.

Négy íratlan testamentumot bogozva, egyszerre siratva a halhatatlanságba készülöket és kultúragyámolítóinkat, akik menetrendszerűen csak a temetésre érkeznek.

Magellan: a kubista élőkép partitúrája. Rítmusjáték három mondatdal a révülésig.

Még az agyonadminisztrált témát: a művésztelemek lét-nemlétét feszegetve se tud toronyiránt közlekedni.

A festői (sajnálom, ez a jelző tolakodott ide) Njegoš csúcsra hágv fel, visszatekint a bácskai lapályra. Onnan egyidejűleg alternál bársonyba csomagolt konyhakést és segíteni kész izmos öklöt.

Nem lehet bele nem röhögni a zsíros éjszakába, mikor némely autorítások álmétkodásán álmétkodtat. Idézem idézetét: »Minek a képzőművészeti táborban angol vécé?«

Csakugyan. A barbizoniak se vizesésre kakiltak.

A pop-artot értően és rokonszenvvel boncolgatja. Sajnos úgy látszik, hogy időközben a páciens jobblétre szenderült. (Úszom a szubjektivitással.)

A Feri megkeresése a késleltető technika minden finésével készült.

Ami légiessé teszi ezt az álturizmust, az az álmok beszövődése. Ezek az álmok a zsebpénz vékonyodásával és a hozott konzervek megfogyatkozásával egyre gyakrabban kísértének a bácskai konyha chef-d'oeuvre-jeivel, a pillekönnyű fánkkal és társaival.

Az étel és a misztikussá simult figurák összjátéka balladai felhangot kölcsönöz az ártatlan sétának indult és forgataggyá szélesült, más-más sávokon lejátszódó nyomkövetésnek.

Nem annyira használható összefoglalásként, de olvasásgerjesztő mondattal nyitom érdeklődésüket:

...»Egy ateista ácsorog a Szent Péter-bazilika előtt és a pápa áldását várja...«

KOPECZKY LÁSZLÓ